היינו רבנן. דקס"ל דרבי יהודה פלג אחרון של מנחה אחרונה קאמר: **מפפלל של מנחה וכו'.** רבנן לטעמייהו דאמרי תפלת המוספים כל היום כמו של מנחה הלכך תדיר קודם ור' יהודה לטעמיה דאמר מוספין עד שבע שעות ותו לא והוא"ל לה מצוה עוברת ושל מנחה יש לה עוד שהות עד פלג המנחה:

שהי תפלות בהדי הדדי. תני האחרון של שעה שביעית הוא זמן לשמיהן דהא אמר מנחה גדולה משש שעות ומחצה ולמעלה: **היכי משכחת לה.** הרי עבר זמן המוספים משעברה שעה ששית: **פלג ראשונה.** של מנחה אחרונה ועד בכלל ואף על גב דתנא יהב סימנא לפלג אחרונה דקתני אינו פלג מנחה מי"א שעות חסר רביע ה"ק כו': **אף אנן נמי תניא.** לרבי יהודה עד ועד בכלל: **שממאנין את הקטנה.** קטנה שהשיאתה אמה לאחר מיתת אביה דמדאוריתא אין קדושיה כלום שהרי קטנה אינה בת דעת ואת אמה לא זכתה תורה להיות לה כח לקדשה אלא לאב שנאמר את בתי נתתי לאיש הזה (דברים כב) ומיהו רבנן תקינו לה קדושין להצריכה מיאון כדי שיצאנה ולא תצא לזנות לפיכך אם מיאנה לאחר זמן ואמרה אי אפשי בו יוצאת ומותרת לכל אדם ואינה צריכה הימנו גט. והעיד ר' יהודה בן בבא שפעמים שמצוה על בית דין ללמדה שתמאן בו כגון שני אחים נשואין שני אחיות יתומות אחת גדולה וקדושיה קדושי תורה ואחת קטנה שאין קדושיה אלא מדרבנן ואת בעלה של גדולה בלא בית ונפלה לפני אחיו ליבום ונמצאת זקוקה לו מן התורה וזיקה זו אוסרת את אשתו עליו משום אחות זקוקה שהיא לאחות אשתו וא"כ אינעזר במסכת יבמות (דף קט.) מלמדין קטנה זו שתמאן בבעלה ותעקור קדושיה למפרע ותעשה כל בעילותיה כאלו הן של זנות כדי להתיר את בעלה ליבם את אחותה דתנן נושאין על האנוסה ועל המפותה (יבמות דף נז.) והעיד רבי יהודה בן בבא ביום שבשנית עדיות שהלכה כר"א: **ע"פ עד אחד.** שאמר לה מת בעלך במדינת הים (יבמות דף קכב.): **שנקבל פרגנות.** שיקר קדקדו של תינוק במקום שהמוח רופף ומיקב את מוחו וסקלוהו כמשפט שור שנגח את האדם דכתיב (שמות כא) השור יסקל וגמרינן בג"ש שור שור משבת לעשות כל בהמה חיה ועוף כשור (נ"ק ד' מד.): **ועל יין בן ארבעים יום.** שיצא מכלל יין מגתו וכא לכלל יין גמור וקיימין ביה נסך שכר (במדבר כח): **בארבע שעות.** ותו לא אלמא כרבי יהודה ס"ל דקאמר בארבע שעות אלמא לרבי יהודה עד ועד בכלל: **הלכה כרבי יהודה.** דמתני' דאין תמיד של שחר קרב לאחר ארבע שעות וה"ה לתפלה: **בבחירתא.** עדיות קרי במירתא שהלכה כאותן עדיות: **כשהוא אומר כחוס היום הרי שש שעות אמור.** כלומר מלינו במקום אחר ששינה הכתוב בלשונו ואמר והוא יושב פתח האוהל כחום היום ולא אמר כחום השמש אלא היום משמע כל המקומות אמרן בין חמה בין צל הוא מדבר בשעה ששית: **הא מה אני מקיים וחם השמש.** דמשמע השמש חם והלל אומן: **בארבע שעות.** דאילו קודם ארבע שעות אף השמש אומן: **מני.** הא דמשמע דארבע אלו בקר הוא דהא כתיב ויצקון אותו בבקר בבקר וחם השמש ונמס הנותר ומדמוקי ונמס בארבע שעות מכלל דלאו זמן ליקטה הוא ולאו בקר מיקרי: **ארבע שעות נמי נפרא הוא.** דהא אמרת עד ועד בכלל וגבי תמיד כתיב[1] תעשה בבקר: **לשני בקרים.** אלא היו ליקטים אלא בשלש שעות דאשון שהוא בקר לאשון: **חסס אמר רב בהנא.** גבי תפלת השחר: **של שבת בערב שבת.** שקבל עליו שבת מבעוד יום: **שמע מינה.** כרבי יהודה ס"ל דאמר מפלג המנחה אזיל ליה זמן תפלת המנחה ועייל ליה זמן תפלת ערבית: **ולא פסקיה לנלותיה.** כלומר לא הפסיק בין רבי ירמיה ולכותא ולעבור לפניו ולישב במקומו אלא עמד על עמדו: כנגד

תא שמע ושל מוספין כל היום ורבי יהודה אומר עד שבע שעות ותניא היו לפניו וכו'. ולא גרסי' אימא סיפא ושל וכו' שאינו במשנה שדברי רבי יהודה שאמר עד שבע שעות אינו במשנה ומיהו בכל הספרים הישנים אינו. וא"א ורבי למה לא הזכיר אותו במשנה וי"ל משום דלא ס"ל כוותיה בהא דאמר עד שבע שעות אבל בהא דקאמר עד ארבע שעות ס"ל כוותיה משום דתנן בבחירתא כוותיה ובהיא דפלג המנחה נמי משום דאמרינן לקמן דעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד דהכי פירושא דעבד כר' יהודה (עבד) דאמר מפלג המנחה ליליא הוא עבד ומשום הכי מנחה לא אבל אין לפרש הכל בתפלת המנחה ועבד כרבי יהודה שהתפלל מנחה קודם פלג דפשיטא דרבנן מודו בשיטתו דרבי יהודה:

דרב צלי של שבת בע"ש. תימה דהא אמרינן בפרק במה מדליקין (ד' כג:) ובלבד שלא יקדים ושלא יאחר. וי"ל דומר דהתם בשאינו מקבל עליו שבת מיד אבל הכא מייר שמקבל עליו שבת מיד הלכך לא הוי הקדמה וטעמא משום דס"ל כרבי יהודה וכן הגי דלקמן שהתפללו של מ"ש בשבת היינו דפשיטא להו כרבי יהודה לענין תפלת הערב שהיא שעה ורביע קודם הלילה אעפ"כ [אין] אסור לעשות מלאכה (לא) מ"מ מיד לאחר פלג המנחה וכן לענין מוספא שבת מ"ו (וט' באמ) וי"ה דקי"ל שהוא מן התורה אם כן לא לגרע שיעור גדול כל כך: ולא

[1] עד ולא עד בכלל אימא סיפא ושל מוספין כל היום ר' יהודה אומר עד שבע שעות ותניא היו לפניו שתי תפלות אחת של מוסף ואחת של מנחה מתפלל של מנחה ואחר כך של מוסף שזו תדירה וזו אינה תדירה רבי יהודה אומר מתפלל של מוסף ואחר כך של מנחה שזו עוברת וזו אינה עוברת אי אמרת בשלמא עד ועד בכלל היינו דמשכחת להו שתי תפלות בהדי הדדי אלא אי אמרת עד ולא עד בכלל היכי משכחת להו שתי תפלות בהדי הדדי כיון דאתיא לה של מנחה אזלא לה של מוספין אלא מאי עד ועד בכלל קשיא רישא מאי איכא בין רבי יהודה לרבנן מי סברת דהאי פלג מנחה פלג אחרונה קאמר פלג ראשונה קאמר והכי קאמר אימת נפיק פלג ראשונה ועייל פלג אחרונה מכי נפקי י"א שעות חסר רביע אמר רב נחמן אף אנן נמי תנינא רבי יהודה בן בבא העיד חמשה דברים שממאנין את הקטנה ושמשיאין את האשה על פי עד אחד ועל תרנגול שנסקל בירושלים שהרג את הנפש ועל יין בן ארבעים יום שנתנסך על גבי המזבח ועל התמיד של שחר שקרב בארבע שעות ש"מ עד ועד בכלל ש"מ אמר רב כהנא הלכה כרבי יהודה הואיל ותנן בבחירתא כוותיה: ועל תמיד של שחר שקרב בארבע שעות: מאן תנא להא דתנן וחם השמש ונמס בארבע שעות אתה אומר בארבע שעות או אינו אלא בשש שעות כשהוא אומר כחום היום הרי שש שעות אמור הא מה אני מקיים וחם השמש ונמס בארבע שעות מני לא רבי יהודה ולא רבנן אי רבי יהודה עד ארבע שעות נמי צפרא הוא אי רבנן עד חצות נמי צפרא הוא אי בעית אימא רבי יהודה אי בעית אימא רבנן אי בעית אימא רבנן אמר קרא בבקר בבקר חלקהו לשני בקרים ואי בעית אימא רבי יהודה האי בקר יתירא להקדים לו שעה אחת דכולא עלמא מיהא וחם השמש ונמס בארבע שעות מאי משמע אמר רבי אחא בר יעקב אמר קרא וחם השמש ונמס איזו היא שעה שהשמש חם והצל צונן הוי אומר בארבע שעות: תפלת המנחה עד הערב וכו': אמר ליה רב חסדא לרב יצחק התם אמר רב כהנא הלכה כרבי יהודה הואיל ותנן בבחירתא כוותיה הכא מאי אישתיק ולא אמר ליה ולא מידי אמר רב חסדא נחזי אנן מדרב מצלי של שבת בערב שבת מבעוד יום ש"מ הלכה כרבי יהודה אדרבה מדרב הונא ורבנן לא הוו מצלו עד אורתא שמע מינה אין הלכה כרבי יהודה השתא דלא אתמר הלכתא לא כמר ולא כמר דעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד רב איקלע לבי גניבא וצלי של שבת בערב שבת והוה מצלי רבי ירמיה בר אבא לאחוריה דרב וסיים רב ולא פסקיה לצלותיה דרבי ירמיה שמע מינה תלת שמע מינה מתפלל אדם של שבת בערב שבת ושמע מינה מתפלל תלמיד אחורי רבו ושמע מינה אסור לעבור כנגד המתפללין מסייע ליה לרבי יהושע בן לוי דאמר רבי יהושע בן לוי אסור לעבור כנגד המתפללין איני והא רבי אמי ורבי אסי חלפי רבי אמי ורבי אסי חוץ לארבע אמות הוא דחלפי ורבי ירמיה היכי עביד הכי והא אמר רב יהודה אמר רב לעולם אל יתפלל אדם לא

עד הערב וכו': אמר ליה רב חסדא לרב יצחק התם אמר רב כהנא הלכה כרבי יהודה הואיל ותנן בבחירתא כוותיה הכא מאי אישתיק ולא אמר ליה ולא מידי אמר רב חסדא נחזי אנן מדרב מצלי של שבת בערב שבת מבעוד יום ש"מ הלכה כרבי יהודה אדרבה מדרב הונא ורבנן לא הוו מצלו עד אורתא שמע מינה אין הלכה כרבי יהודה השתא דלא אתמר הלכתא לא כמר ולא כמר דעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד רב איקלע לבי גניבא וצלי של שבת בערב שבת והוה מצלי רבי ירמיה בר אבא לאחוריה דרב וסיים רב ולא פסקיה לצלותיה דרבי ירמיה שמע מינה תלת שמע מינה מתפלל אדם של שבת בערב שבת ושמע מינה מתפלל תלמיד אחורי רבו ושמע מינה אסור לעבור כנגד המתפללין מסייע ליה לרבי יהושע בן לוי דאמר רבי יהושע בן לוי אסור לעבור כנגד המתפללין איני והא רבי אמי ורבי אסי חלפי רבי אמי ורבי אסי חוץ לארבע אמות הוא דחלפי ורבי ירמיה היכי עביד הכי והא אמר רב יהודה אמר רב לעולם אל יתפלל אדם

מסורת הש"ס

א) [ע' מוס' מוגן יה. ד"ה כל שיעורין], ב) [לקמן דף כח. ג) עדיות פ"ו משנה ז נדה דף מ., ד) [ע' מוס' מנחות סד: ד"ה ומגן], ה) [קדושין נד: בכורות כו.], ו) מכילתא דר"י פרשה בשלח, ז) [במדבר כח], ח) [בע"ז], ט) [וי"ט], י) [לפ"ז],

תורה אור השלם

1. וְיָלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר אִישׁ כְּפִי אָכְלוֹ תֵּכֶן הַשֶּׁמֶשׁ וְנָמָס: שמות טז כא
2. וַיֵּרָא אֵלָיו יְיָ בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֹהֶל כְּחֹם הַיּוֹם: בראשית יח א

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה דרב וכו' מלאכה במ"ש. נ"ב דאמתי יום הוא וכן לענין תוספת שבת אין צריך להוסיף קודם פלג המנחה:

גליון הש"ס

גמ' שממאנין את הקטנה. הקטנות כל"ל [וכמבואר נדה מ.]: שם ועל תמיד של שחר. עי' כרס"י מעלי לא ופי' ובמות ד' סד ע"ב תוס' ד"ה ועל: שם לאחוריה דרב. תפלה של חול. כן הוא בנס"ג:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב, ולענין תוספת שבת ויוה"כ וי"ט דקי"ל שהיא מן התורה לא משמע שכ"כ צריך שעור גדול לתוספת.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

רבינו חננאל

ותנן בבחירתא וכו'. בחירתא, מסכת עדיות נקראת בחירתא שכן הלכותיה מובחרות מקובצות מכל המשנה. פירוש מאנין הקטנה, מלמדין אותה שתמאן. ואם יבא עד אחד ויעיד במיתת איש ידוע, משיאין אשתו על פיו. ולא תאמר שאין מכל הבהמה נסקל כשיהרג אדם, אלא שור בלבד שפרט הכתוב השור יסקל, אלא כל בהמה ואפילו עופות, שהרי תרנגול בירושלים הרג חינוק שנכר במוחו ונסקל אותו התרנגול. וכן העיד על התמיד של שחר שקרב בארבע שעות של היום. בימי מלכות הרשעה, מפורש בתלמוד ארץ ישראל. **כתיב וחם השמש,** דייקינן מינה דהיא שעה רביעית, דאתרא דאית ביה שימשא חמים, ובאתרא דלית בה שימשא קריר, [דהא] כחם היום דמשמע כל אחר אחא חמים כין בשמשא בין בטולא היא שעה ששית שהחמה בחצי הרקיע ומחממת כל העולם. רבנן סברי בבקר דכתיב בתמיד הוא עד חצי היום שהן שש שעות. אבל בליקוט המן דכתיב בבקר חלקהו להני שש שעות לשני בקרים, נמצא שהיו מלקטים המן עד שלש שעות, שהן חצי הבקר, ובשעה רביעית היה נמס. ור' יהודה סבר הבקר ארבע שעות כתיב בבקר להקדים שעה אחת. וכיון דקימא לן חפלות כנגד תמידין, כמה דלית לן לאפוסי על שני תמידין כך אין לנו להוסיף בתפלות. ובתלמוד ארץ ישראל שנו להא דר' יהושע בן לוי כרבנן דאמרי תפלת השחר מתמיד של שחר שנאמר את הכבש אחד תעשה בבקר, תפלת המנחה מתמיד של בין הערבים שנאמר את הכבש השני תעשה בין הערבים. אמר ר' יוסי לא הוקשה [אלא] לקטרת שני חכון תפילתי קטרת לפניך משאת כפי מנחת ערב. **מתני' תפלת המנחה עד הערב** ר' יהודה אומר עד פלג המנחה. ואתא רב חסדא ל[מדיק אי הלכה] כר' יהודה. ר' יהודה אומר תפלת המנחה עד פלג המנחה קטנה, שהיא י"א שעות חסר רביע שעה, נשאר מן היום שעה ורביע תשלום י"ב שעות, דר' יהודה סבר מן י"א שעות ולמעלה חסר רביע שעה, לילה הוא לתפלת הערבית, ואסור לתפלת המנחה. ורבנן דאמרי תפלת המנחה עד הערב יום וכשר לתפלת המנחה. ולא הוכרע טעם אחד מהם וגם לא נדחה, וכיון דחזא רב חסדא דרב הונא מצלי תפלת ערב של שבת בע"ש, לא כרבנן שהם אומרים עד הערב הוא יום וכשר לתפלת המנחה ואסור לתפלת ערבית, מכלל דהלכתא כרבי יהודה. ומדשמעינן מדרב הונא ורבנן דלא מצלי עד לאורתא תפילת הערב, שמע מינה הילכתא כרבנן. **ואסיקנא** השתא דלא איתמר

עין משפט נר מצוה

יד א מיי' פ"ז מהלכות יכום והלכה הלכה עו טוש"ע אה"ע סימן קעה סעיף יח:
טז ב מיי' פ"ב מהל' גרושין הלכה עו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' ח סעיף ג:
יז ג מיי' פ"י מהלכות נזקי ממון הלכה ב סמג עשין סו:
יח ד מיי' פ"ו מהל' איסורי מזבח הל' יט:
יט ה מיי' פ"ש מהל' ממרים הל' ב סמג עשין קל:
כ ו ז מיי' פ"ג מהל' תפלה [הל' ח] סמג עשין יט טוש"ע אח"ח סי' פ"ט סעיף ח:
כא ח מיי' שס הלכה ל סמג שס טוש"ע אח"ח סי' רלג ס"ד:
כב י מיי' פ"ש מהל' תפלה הלכה ו סמג עשין יט טוש"ע אח"ח סי' קז סעיף ד [ה]:

רבינו ניסים

העיד ר' יהודה בן בבא על חמשה דברים. הא דתני על התרנגול שנסקל בירושלים [על] שהרג את הנפש כבר מפורש בתלמוד ארץ ישראל במסכת עירובין בפרק המוצא תפילין (הלכה א) והכי גרסינן ראו (נ"א ראו) מוחו של תינוק רופף והלך וניקבו וזה הדבר ידוע הוא כי התינוקות מוחיהן פתוחין ונראה להן רפרוף מחתת הערב שעל המוח ניקב אותו מקום עד שנקבו הדגו לתינוק וזה התרנגול ראוי להורגו מן הכתוב כי אין הפרש לשורו לתרנגלו וכל בעלי חיים שברשותו אכולהי אמר רחמנא סקל יסקל השור: הואיל ותנן (בבחריתא) [בבחריתא] כוותיה ומאי היא מס' עדיות פ"ו מ"א שזו המשנה שנויה בה העיד ר' יהודה בן בבא:

רבינו חננאל (המשך)

הילכתא לא כר"י ולא כרבנן, דעבד רבי יהודה וצלי של ערבית מי"א שעות חסר רביע ולמעלה יצא, ודעבד כרבנן ולא מצלי עד הערב של ערבית עבד ויצא. וראינו רבותינו [הגאונים] שפירשו כך, הא דצלי רב של שבת בערב שבת, והא דאמר רב יהודה אמר שמואל מתפלל אדם של שבת בערב שבת ואומר קדושה על הכוס, פי' באותה שעה שמתפלל, אותה שעה מקדש על הכוס. והא דאמר רב נחמן אמר שמואל מתפלל אדם של מוצאי שבת בשבת [ואומר הבדלה על הכוס, וכן ר' יאשיה היה מתפלל של מוצאי שבת בשבת], אילו כולם היו מתפללין בכל יום תפלת ערבית מבעוד יום כר' יהודה ולא הזכירו של שבת ושל מוצ"ש, אלא שאפילו מיום קודש ליום חול ומיום חול ליום קודש מתפללין ומקדשין ומבדילין, וכ"ש מיום חול ליום חול מתפללין. ותפילה בלבד היו מתפללין בעוד יום, אבל קרית שמע לא היו קורין אלא אחר צאת הכוכבים. ואנן לא סבירא לן, דהא בהדיא מפרשי דבעידנא דהוו מצלי הוו מקדשי בערבי שבתות ומבדילין בשבת, ומי מקדשי ומבדילין ולא קרו קרית שמע. ותו דהכי אשכחן בירושלמי תני הקורא קודם לכן לא יצא ידי חובתו, א"כ למה קורין אותה בבית הכנסת, אמר ר' יוסי אין קורין אותה בבית הכנסת כדי לצאת בה, אלא כדי לעמוד בתפילה מתוך דבר של תורה. לפיכך אינו דבר רחוק לומר שקורין קריאת שמע ומתפללין בבית הכנסת מבעוד יום. ומיהו צריך לקרות את שמע על מיטתו אחר צאת הכוכבים. נוסח אחר: **רב צלי של שבת בערב שבת וכו'.** וכי היכי דרב צלי של שבת בערב שבת כך היו מתפללין גם בחול, ורבותא קמ"ל דאפילו מקודש לחול ומחול לקודש היו מקדימין להתפלל. וכן נראה וכן מנהג ועל דא אנא סמיך והמשנה נקרא הדיוט. ומענינות דעתם עושין תורה כשתי תורות, ומחמירין בגלות ומקילין בחמורות. וכו' יוחנן קיימא לן דאמר ק"ש ואח"כ תפלה, לא כר' יהושע בן לוי דאמר תפילות באמצע תקנום דתניא כותיה דר' יוחנן. ושעה ורביעא לפחות יש לצמצם, שלא להקדים יותר משעה ורביע. והאי דפריש בתלמוד ירושלמי שקורין אותה בבית הכנסת לעמוד בתפלה מתוך דבר תורה, ההיא לפי אותן שמשעדין לזמן צאת הכוכבים. ואנו על תלמוד שלנו נסמוך כמו שפרשנו שמותר להקדים שעה ורביע שעה בין לק"ש בין לתפלה. **השתא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא** כמר דעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד. ועכשיו נהגו כל ישראל כרבנן להתפלל מנחה עד הערב, וכר' יוסי דאמר בירושלמי לא

ולא אחורי רבו. פירש רש"י משום יוהרא ויש מפרש שנראה כמשמחה לרבו: **והנותן** שלום לרבו והמחזיר שלום. פירוש כשאר בני אדם שאינו אומר שלום עליך רבי והיינו דאמרינן (ס"ק דף עג.): כדי שתילת תלמיד לרב מי נמי ההוא לכתחלה קאמר ובתלמיד חבר דשרי ככל הני דלקמן: **הואיל והתפללו** וכו'. הכא נמי ניימא (ה) לענין (ו) מומרא ואמאי שרי ליה ובקונטרס פי' כפנים אחר: **שאני** צבור. אע"ג דלא מטא זמן (ז) מין (ח) איסורה איסור בעשיית מלאכה אף על גב דטעותא הוא: **צלי של מוצאי שבת** וכו'. יש לומר דהכא מיירי שיש לו לזרוך מצוה לעשות במוצאי שבת כגון לצאת למול מיעוט ולא יהיה לו יין להבדלה אם לא יקדיש דודאי צריך להוסיף מחול על הקדש דאורייתא אבל בחנם לא ופשיטא שלא היו ממהרים להגדיל והתפלל של מוצאי שבת בשבת דגם במלאכה אסור עם תשיכה:

הלכה כדברי האומר רשות. לאו דוקא רשות אלא כדפרישית לעיל (ד' כו.) ולכך נקרא רשות לבטלה עבור מצוה אחרת העוברת:

והלכתא כוותיה דרב. ונראה לכך תקנו פסוקים וקדיש בין גאולה לתפלה לרשות היא: (ע' תוס' לעיל ד: ד"ה אמר ר"י) וצל

לא [א]כנגד רבו ולא אחורי רבו ותניא רבי אליעזר אומר המתפלל אחורי רבו [ב]והנותן שלום לרבו [ג]והמחזיר שלום לרבו [ד]והחולק על ישיבתו של רבו והאומר [ה]דבר שלא שמע מפי רבו גורם לשכינה שתסתלק מישראל שאני רבי ירמיה בר אבא [ו]דתלמיד חבר הוה

והיינו [ז]דקאמר ליה רבי ירמיה בר אבא לרב מי בדלת אמר ליה אין בדילנא ולא אמר מי בדיל מר ומי בדיל והאמר רבי אבין פעם אחת התפלל רבי של שבת בערב שבת ונכנס למרחץ ויצא ושנה לן פרקין ועדיין לא חשכה [ח]אמר רבא ההוא דנכנס להזיע [ט]וקודם גזירה הוה איני והא אביי שרא ליה לרב דימי בר ליואי לכבריוי סלי ההוא [י]טעותא הואי וטעותא מי הדרא והא אמר אבידן פעם אחת נתקשרו שמים בעבים כסבורים העם לומר חשכה הוא ונכנסו לבית הכנסת והתפללו של מוצאי שבת בשבת ונתפזרו העבים וזרחה החמה ובאו ושאלו את רבי ואמר הואיל והתפללו התפללו שאני [יא]צבור דלא מטרחינן להו: א"ר חייא בר אבין רב צלי של שבת בערב שבת רבי יאשיה מצלי של מוצאי שבת בשבת רב צלי של שבת בערב שבת אומר קדושה על הכוס או אינו אומר קדושה על הכוס ת"ש דאמר רב נחמן אמר שמואל [יב]מתפלל אדם של שבת בערב שבת ואומר קדושה על הכוס והלכתא כוותיה רבי יאשיה מצלי של מוצאי שבת בשבת אומר הבדלה על הכוס או אינו אומר הבדלה על הכוס ת"ש דאמר רב יהודה אמר שמואל [יג]מתפלל אדם של מוצאי שבת בשבת ואומר הבדלה על הכוס אמר ר' זירא אמר רבי אסי אמר ר' אלעזר א"ר חנינא אמר רב בצד עמוד זה התפלל ר' ישמעאל בר' יוסי של שבת בערב שבת כי אתא עולא אמר בצד תמרה הוה ולא בצד עמוד הוה ולא ר' ישמעאל ברבי יוסי הוה אלא ר' אלעזר בר' יוסי הוה ולא של שבת בערב שבת הוה אלא של מוצאי שבת בשבת הוה: תפלת הערב אין לה קבע: מאי אין לה קבע אילימא [יד]דאי בעי מצלי כוליה ליליא ליתני תפלת הערב כל הלילה אלא מאי אין לה קבע כמאן דאמר [טו]תפלת ערבית רשות דאמר רב יהודה אמר שמואל תפלת ערבית רבן גמליאל אומר חובה ר' יהושע אומר [טז]רשות אמר אביי הלכה כדברי האומר חובה ורבא אמר [יז]הלכה כדברי האומר רשות. ת"ר מעשה בתלמיד אחד שבא לפני ר' יהושע א"ל תפלת ערבית רשות או חובה אמר ליה רשות בא לפני רבן גמליאל א"ל תפלת ערבית רשות או חובה א"ל חובה א"ל והלא ר' יהושע אמר לי רשות א"ל [יח]המתן עד שיכנסו בעלי תריסין לבית המדרש כשנכנסו בעלי תריסין עמד השואל ושאל תפלת ערבית רשות או חובה א"ל רבן גמליאל חובה אמר להם רבן גמליאל לחכמים כלום יש אדם שחולק בדבר זה אמר ליה ר' יהושע לאו א"ל והלא משמך אמרו לי רשות אמר ליה יהושע עמוד על רגליך ויעידו בך עמד רבי יהושע על רגליו ואמר אלמלא אני חי והוא מת יכול החי להכחיש את המת ועכשיו שאני חי והוא חי היאך יכול החי להכחיש את החי היה רבן גמליאל יושב ודורש ור' יהושע עומד על רגליו עד שרננו כל העם ואמרו לחוצפית התורגמן עמוד ועמד אמרי עד כמה נצעריה וניזיל בר"ה אשתקד צעריה בבכורות במעשה דר' צדוק צעריה הכא נמי צעריה תא ונעבריה מאן נוקמיה ליה נוקמיה לרבי יהושע בעל מעשה הוא נוקמיה לר' עקיבא דילמא עניש ליה דלית ליה זכות אבות אלא נוקמיה לר' אלעזר בן עזריה דהוא חכם והוא עשיר והוא עשירי לעזרא הוא חכם דאי מקשי ליה מפרק ליה והוא עשיר דאי אית ליה לפלוחי לבי קיסר אף הוא אזל ופלח והוא עשירי לעזרא דאית ליה זכות אבות ולא מצי עניש ליה אתו ואמרו ליה ניחא ליה למר דליהוי ריש מתיבתא אמר להו איזיל ואימליך באינשי ביתי אזל ואמליך בדביתהו אמרה ליה דלמא

בר"ה צעריה בבכורות צעריה. האי רצעריה בראש השנה שנוי הוא בפרק אם אינן מכירין אותו (דף כה) דתנן ועוד כאן שנים ואמרו ראינוהו בזמנו שלח לו רבן גמליאל גזור אני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעותיך ביום הכפורים שחל להיות בשבתבגן ובבכורות (עוד) בפרק כל פסולי המוקדשים (דף לז). פירשו מעשה (אחר) [אחר] שאירע לר' יהושע עם רבן גמליאל דכסיף ליה קמיה רבנן והעמידו על רגליו ברבים עד שנכנסה קנאה בלב כל העם שהיו לשם ושיתקו את המתורגמן וזו היא הגירסא של זו המעשה ר' צדוק הוה ליה בוכרא רמא ליה שערי בסלי נצרין על ערבה קלופה בהדי דאכיל איכוע שיפותיה אתא לקמיה דר' יהושע אמר ליה כלום חלקנו בין בור לחבר אמר ליה הין בא לפני רבן גמליאל אמר ליה לאו אמר ליה והלא ר' יהושע אמר לי הין אמר לו המתן עד שיכנסו בעלי תריסין לבית המדרש כיון שנכנסו עמד השואל ושאל כלום חלקנו בין בור לחבר אמר לו ר' יהושע לאו אמר לו רבן גמליאל והלא משמך אמרו לי הין אמר לו עמוד על רגליך ויעידו בך עמד ר' יהושע על רגליו ואמר אלמלי אני (מת) [חי] והוא (חי) [מת] יכול החי להכחיש את (החי) [המת עכשיו שאני חי והוא חי היאך חי יכול להכחיש את החי] היה רבן גמליאל יושב ודורש ור' יהושע עומד עד שרננו כל העם ואמרו לחוצפית התורגמן העמד: **נוקי לר'** עקיבא ליה זכות אבות. איתה בסנהדרין בפרק כל ישראל יש להן חלק (דף צז) מבני בניו של סיסרא למדו תורה בירושלים ומאן איגון ר' עקיבא ואיתה נמי בפ' הניזקין דמסכת גיטין (דף נז): **נוקי לר'** אלעזר בן עזריה שהוא חכם ועשיר והוא עשירי לעזרא הסופר. החכמה שלו גלויה היא ורדיפה הלא תראה היאך אמר ר' יהושע אין דור יתום שר' אלעזר בן עזריה שרוי בתוכו באותה המעשה האמור במסכת חגיגה בפרק א' (דף ג) והעושר שלו נמי כבר נזכר' בפרק (במה אשה). [צ"ל במה בהמה] (שבת דף נד) ר"י אלפי עבלי הוה מעשר ר' אלעזר בן עזריה מעדריה כל שתה ובמס' קדושין בפרק הישן (דף מט) על מנת שאני עשיר אין אומרים כו' אלעזר בן חרסום וכו' אלעזר בן עזריה ריחוסו לעזרא הסופר כמו המנחות כאות מצה (דף נ) אמרו ליה רבנן לר' פרידא (רב עוירא) [ר' עזרא] בריה דרב אבטולס דהוא עשירי לר' אלעזר בן עזריה דהוא עשירי לעזרא קאי אבבא ובגמרא דפריקין דבני מערבא [הלכה ח] וגם (בפסחים בפרק חמיר) [צ"ל בתענית פ"ד ה"א] נרסינן הלכו ומינו את ר' אלעזר בן עזריה בן י"ז שנה ונתמלא כל ראשו שיבה והיה ר' עקיבא יושב ומצטער ואומר לא שהוא בן תורה יותר ממני אלא שהוא בן גדולים יותר ממני אשרי אדם שזכו לו אבותיו אשרי אדם שיש לו יחד להתלות בה ומה היתה יתיתרו של ר' אלעזר בן עזריה שהיה עשירי לעזרא: ומי שאין לו בנים ואכזרי.

כג א מיי' פ"ה מהל' ת"ת הלכה ו סמג עשין יט טוש"ע או"ח סי' ל סעיף כד (וריב"ל סימן רמב סעיף טז):
כד ב מיי' שם הל' ה סמג עשין יג טוש"ע יו"ד סי' רמב סעיף טז:
כה ג מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעי' ב [ג]:
כו ד מיי' שם הלכה ט טוש"ע שם סעי' כד:
כז ה מיי' שם טוש"ע או"ח סימן ל סעיף כה:
כח ו ז טו"ע מ"ש סימן רסג סעיף יד:
כט ח מיי' פ"ג מהלכות תפלה הל' ז ופכ"ט מהלכות שבת הל' י"ל סמג עשין כט טור שו"ע א"ח מ"ש סי' רפ סעיף כ:
ל ט מיי' וסמג שם טור שו"ע א"ח מ' לג סעיף ג:
לא י מיי' פ"ג מהלכות תפלה הלכה ו:
לב כ מיי' פ"ה מהל' תפלה הלכה ו ופ"ג הל' ו ז ופ"ט הלכה ט סמג עשין יט טור א"ח מ' לה ולה לו:

רבינו חננאל

הוקשה תפלת מנחה לחמיד של בין הערבים אלא לקטרת שנאמר תכון תפילתי קטרת לפניך וגו'. ותו הא דאמר ר' [אליעזר] העושה תפילתו קבע אין תפילתו תחנונים, אוקמוה אביי בר אבין ור' חנינה בר אבין כל שאינו מתפלל עם דמדומי חמה. דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן מצוה להתפלל עם דמדומי חמה שנאמר יראוך עם שמש, ואע"ג דליתי עלה במערבא, הני מילי מאן דמאחר טפי, אבל קודם ביאת שמש כמעט שפיר דמי. ירושלמי ר' יוסי בר חנינא הוה מצלי עם דמדומי חמה שנא' על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצוא, לעת מצוא של יום. ואע"ג דשעת תפילת מנחה משש שעות ומחצה ולמעלה עד הערב, מאן דמצלי [לה] מפלג מנחה קטנה ולמעלה טפי עדיף, וכלבר שלא ידחה את השעה.

[והאומר דבר שלא שמע מרבו. פי', שלא לומר דבר שלא שמע מרבו מעולם]. [דקאמר ליה רבי ירמיה בר אבא לרב מיבדלת. כיון דאת מצלי של שבת מבעוד יום אי בדלת וקבלת שבת עליך. וא"ל בדילנא]. [וקודם גזירה הוי. עי' פי' ר"ח שבת מ, א]. פעם אחת נתקשרו שמים בעבים כסבורים העם לומר חשכה היא ונכנסו לבית הכנסת והתפללו של מוצאי שבת בשבת ונתפזרו העבים וזרחה החמה. מעשה בימי אבותינו הקדומים ז"ל, פעם אחת ערב שבת היה יום המעונן, וכסבורין העם שחשיכה והדליקו את הנירות, ולא הספיקו להתפלל מנחה עד שנשבה הרוח ונתפזרו העבים וראו השמש, ולא התפללו ערבית והיה שהות ביום והתחילו הנרות לכבות. ושאלו לחכמי הדור ואמרו, שאותם שהדליקו הנרות אסורין להדליק ולעשות מלאכה, משום שכבר קבלו עליהם את השבת, אבל שאר אנשי בית מותרין להדליק נר אחר, אבל באותו נר שהדליק אחר, אבל באותו נר שהדליק אם כבה אסור לטלטלו וליגע בו עד מוצאי שבת, אבל אישאחר מותר להדליק נר אחר. ת"ש דאמר רב נחמן אמר שמואל מתפלל אדם של שבת בערב שבת ואומר קדושה על הכוס וכו'. וכך עלתה שמועה זו, כל המתפלל של שבת בערב שבת מדעתו בלא טעות, חייב לשבות ממלאכה מיד, שכבר קבל עליו את השבת ומוסיפין מחול על קודש, ואע"ג דעדיין לא חשכה לילי שבת. וכן המתפלל שמונה עשרה ברכות של מוצאי שבת הבדלה על הכוס מיד, ואע"פ כן אסור במלאכה עד שתחשך. מאי אין לו קבע כמאן דאמר תפלת ערבית רשות. שהלכה כר' יהושע דאמר רשות, משום דרב ושמואל הלכה כרב באסורי דתפלה אסורא היא. והא דאמר בפ"ק בכבייתא אי בעית אימא לאפוקי ממאן דאמר תפלת ערבית רשות קמ"ל דחובה, ההיא ברייתא סוברת בתפילת ערבית כרבן גמליאל ולית הלכתא כוותיה. [והני מילי] מי שלא נהג להתפלל אבל אם נהג להתפלל, נעשית עליו חובה ואסור לבטלה. תנו רבנן מעשה בתלמיד אחד שבא לפני ר' יהושע, א"ל תפלת ערבית רשות או חובה אמר ליה רשות. נקטינן מרבותינו שמה שאמר ר' יהושע רשות, במקום שלא נהגו להתפלל כלל, ואותו תלמיד הוא שלא דיקדק. וכששאל רבן גמליאל כלום יש אדם חולק בדבר זה, השיבו ר' יהושע לאו, מפני שהיה אומר בדעתו שגם רבן גמליאל מחדה שהיא רשות, וכיון ששמע שהורה לחובה חזר בו. וסמך בזה שאמרו אם באין אנו לדון אחר רבן גמליאל צריכין אנו לדון אחר כל בית דין שעמד מימות משה. ולא עוד אלא שר' יהושע לא הורה רשות אלא במקום שלא נהגו להתפלל תפילת הערבית כלל, ולפיכך אמר ר' יהושע שלא אמר שהוא רשות, וח"ל שכפר, כי כדעתו אמר, שלא אמרתי לו שהיא רשות לגמרי אפילו במקום שנהגו, כי דכ"ע במקום שנהגו (שלא לעשות כלל) [נעשית עליהן חובה] והתלמיד הוא שלא דיקדק (עליהן חובה). והאידנא פשט דבר זה ונהגו כל ישראל ונעשית חובה, דהא רב דאסיק לקמן (ולפיכך א"ר יהושע שלא אמר שהוא רשות) אם טעה ולא הזכיר של ר"ח, ערבית אין מחזירין אותו לפי שאין מקדשין את החדש (רשות ח"ו שכפר בו שלא על בלילה אלא ביום, ש"מ דאי טעה בזולתי ר"ח כגון בשבתות וי"ט מחזירין אותו כמו בתפילת הלוה. אלא נוקמיה לר' אלעזר בן עזריה. למה לא מינו לר' אליעזר בן הורקנוס ומינו לר' אלעזר בן עזריה לנשיא שהיה תלמידו, מפני שהיה זקן מאוד, ותניא בפרק אחד דיני ממונות אין מושיבין בסנהדרין זקן וסריס

עין משפט נר מצוה

כג א מיי' פ"ה מהל' ת"ת הלכה ו סמג עשין יט טוש"ע יו"ד סי' ל סעיף כד (וריב"ל סימן רמב סעיף טז):
כד ב מיי' שם הל' ה סמג עשין יג טוש"ע יו"ד סי' רמב סעיף טז:
כה ג מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעי' ב [ג]:
כו ד מיי' שם הלכה ט טוש"ע שם סעי' כד:
כז ה מיי' שם טוש"ע א"ח סימן ל סעיף כה:
כח ו ז טו"ע מ"ש סימן רסג סעיף יד:
כט ח מיי' פ"ג מהלכות תפלה הל' ז ופכ"ט מהלכות שבת הל' י"ל סמג עשין כט טור שו"ע א"ח מ"ש סי' רפ סעיף כ:
ל ט מיי' וסמג שם טור שו"ע א"ח מ' לג סעיף ג:
לא י מיי' פ"ג מהלכות תפלה הלכה ו:
לב כ מיי' פ"ה מהל' תפלה הלכה ו ופ"ג הל' ו ז ופ"ט הלכה ט סמג עשין יט טור א"ח מ' לה ולה לו:

הגהות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה הואיל וכו' נמי ניימא לענין מלאכה ואמאי שרי:
(ו) ד"ה שאני וכו' אין איסור בעשיית כל"ל ותיבת איסורא נמחק:

גליון הש"ס

גמ' והמחזיר שלום לרבו. נרי"ף ונרא"ש ליתא להא והמחזיר שלום לרבו: שם דתלמיד חבר הוה. עיין קדושין ד' מ"ו ע"א תוס' ד"ה גלמ"ו: שם וקודם גזירה הוה. ע' שבת ד' מ' ע"ב נרא"ש ד"ה דהא מעבה. ונרשב"ל בתוספות שם:

מוסף תוספות

א בתוס' רי"ש כתב, וכן הוא ודאי (דהלכתא כרב) ממה שתקנו פסוקים בין השכיבנו לתפלת ערבית וכן קדיש שלא תקנו בשל שחרית ש"מ דקי"ל תפלת ערבית רשות.

מוסף רש"י

דתלמיד חבר הוה. מכס מטחו אלא שלמד ממנו דבר אחד לו יומר (ערובין סג.). מי בדלת. פעם אחת נתקשרו שמים בעבים והתפלל רבי של שבת מבעוד יום וחשבו שהחשיכה ונכנסו בית הכנסת שהוחמו מערב שבת כו' ראו שאין הדבר עומד הטירו להן חמי טבריא ועדיין דיעה במקומה עומדת הדיעונו בכאן כי רבי שהתפלל של שבת בערב שבת כבר קיבלה לשבת עליהיה ואיחייב לשבות ונאסרו עליו החמין לרחוץ בהן ולא נכנס במרחץ אלא להזיע בלבד וזה המעשה היה קודם שגזרו חכמים על הזיעה לפי מה שיש בהלכה שהזכרנוה אסרו להן להזיע: אמרי [עד] כמה נצעריה וניזיל (שם).

רב ניסים גאון

אמר רבא [כו'] להזיע וקודם גזירה. איתה מיפרשה במס' שבת כפ' כירה (דף מז) אמר ר' שמעון בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא בתחלה היו רוחצין בחמין שהוחמו מערב שבת כו' ראו שאין הדבר עומד הטירו להן חמי טבריא ועדיין דיעה במקומה עומדת הדיעונו בכאן כי רבי שהתפלל של שבת בערב שבת כבר קיבלה לשבת עליהיה ואיחייב לשבת ונאסרו עליו החמין לרחוץ בהן ולא נכנס במרחץ אלא להזיע בלבד וזה המעשה היה קודם שגזרו חכמים על הזיעה לפי מה שיש בהלכה שהזכרנוה אסרו להן להזיע: אמרי [עד] כמה נצעריה וניזיל (שם).

ג) כנגד רבו. אצל רבו ומרגלא בפומיה הכי שויס: **אחורי רבו.** נמי יוהרא הוא: **שלום לרבו.** כשאר כל אדם שלום עליך ולא אמר לו שלום עליך רבי: **וסיינו דקאמר ליה.** אותו היום שהתפלל רבי של שבת בערב שבת אמר ליה רבי ירמיה מי בדלת מן המלאכה הואיל וקבלת עליך שבת בתפילתך: **ולא אמר ליה מי בדיל מר.** שמע מינה תלמיד חבר הוי ליה: **לבית המרחץ.** שלקח דעתן לאמר שגזרו על הזיעה ועל הרחיצה בשבת כדאמרי' במסכת שבת בפרק כירה שהסיקוה (ד' מ.) אלמא אע"ג דלגי לא בדיל מאיסורי שבת: **אמר רבא להזיע.** נכנס להזיע מחמת חום בית המרחץ ולא נתן עליו מים: **וקודם גזרה.** עד שלא גזרו על הזיעה. ובכל דוכתא דאמרינן כדאמר רבא להזיע כו' מהכא אמרינן: **לכבריוי סלי.** לעשן אותן בגפרית לאחר שהתפלל של שבת בערב שבת: **טעותא הואי.** לא קבל עליו תוספת שבת משעת תפלה מדעת אלא יום המעונן היה וכסבור תשכה ואמר כך זרחה חמה: **הואיל והתפללו התפללו.** ולא הצריכם להתפלל משתחשך אלמא תפלה היא. ואע"פ שלא הותרו במלאכה התם הוא דלא לעבור על ד"ת אבל לענין תוספת אע"ג דטעותא הוה תוספת הוא ע"י תפלה הואיל ואמר תפלה קבלה היא: **בעלי תריסין.** חכמים המעלמים זה את זה בהלכה: **היאך יכול החי להכחיש את החי.** על כרחי אני צריך להודות שאמרתי לו רשות: **בהורגמן.** שהיה עומד לפני רבן גמליאל ומשמיע לרבים את הדרשה מפי רבן גמליאל: **עמוד.** שתוק: **אשתקד.** שנה שעברה: **בראש השנה.** במסכת ראש השנה (דף כה.) שאמר לו גזור אני עליך שתבא אצלי במקלך ובמעותיך ביום הכפורים שחל להיות בשבתבגן: **בבכורות.** במסכת בכורות (דף לו.): **במעשה דרבי צדוק.** בבכורות הוא. ר' צדוק הוה ליה בוכרא ואמר ליה רבן גמליאל לר' יהושע עמוד על רגלין כו' כי הכא: **פא ונעבריה.** נוחו ונעביר אותו מן הנשיאות: **בעל מעשה הוא.** והוה ליה לרבן גמליאל לערל טפי: **ליה ליה וכוח אבות.** ודילמא עניש ליה רבן גמליאל: **מעבריו לך.** יורידון מן הנשיאות בשביל אמר:

ה"ג

ד) מגהדרין קי. ע"ש, ב) סוכה דף מ: ופוף מקבת מלה, ג) (עיליון מ:), ד) (ביצה לב.), ה) (לעיל ד' שבת מ:), ו) פ"ש רשות והלכתא כדברי אומר מוכה וכ' אמר הלכה כדברי האומר רשות ע' יומא דף פז:, ז) (בכורות לו. וע"ש בתוס'), ח) (שיר לדף כח.), ט) (לעיל לאומרמ כל"ל רש"ל), י) עיין רש"ל וש"ל.

גליון הש"ס

נמ' והמחזיר שלום לרבו. נרי"ף ונרא"ש ליתא להא והמחזיר שלום לרבו: **שם** דתלמיד חבר הוה. עיין קדושין ד' מ"ו ע"א תוס' ד"ה גלמ"ו: **שם** וקודם גזרה הוה. ע' שבת ד' מ' ע"ב נרא"ש ד"ה דהא מעבה. ונרשב"ל בתוספות שם:

מוסף תוספות

א בתוס' רי"ש כתב, וכן הוא ודאי (דהלכתא כרב) ממה שתקנו פסוקים בין השכיבנו לתפלת ערבית וכן קדיש שלא תקנו בשל שחרית ש"מ דקי"ל תפלת ערבית רשות.

מוסף רש"י

דתלמיד חבר הוה. מכס מטחו אלא שלמד ממנו דבר אחד לו יומר (ערובין סג.). מי בדלת. פעם אחת נתקשרו שמים בעבים והתפלל רבי של שבת מבעוד יום וחשבו שהחשיכה ונכנסו בית הכנסת שהוחמו מערב שבת כו' ראו שאין הדבר עומד הטירו להן חמי טבריא ועדיין דיעה במקומה עומדת הדיעונו בכאן כי רבי שהתפלל של שבת בערב שבת כבר קיבלה לשבת עליהיה ואיחייב לשבת ונאסרו עליו החמין לרחוץ בהן ולא נכנס במרחץ אלא להזיע בלבד וזה המעשה היה קודם שגזרו חכמים על הזיעה לפי מה שיש בהלכה שהזכרנוה אסרו להן להזיע: אמרי [עד] כמה נצעריה וניזיל (שם).

רב ניסים גאון

אמר רבא [כו'] להזיע וקודם גזירה. איתה מיפרשה במס' שבת כפ' כירה (דף מז) אמר ר' שמעון בן פזי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא בתחלה היו רוחצין בחמין שהוחמו מערב שבת כו' ראו שאין הדבר עומד הטירו להן חמי טבריא ועדיין דיעה במקומה עומדת הדיעונו בכאן כי רבי שהתפלל של שבת בערב שבת כבר קיבלה לשבת עליהיה ואיחייב לשבת ונאסרו עליו החמין לרחוץ בהן ולא נכנס במרחץ אלא להזיע בלבד וזה המעשה היה קודם שגזרו חכמים על הזיעה לפי מה שיש בהלכה שהזכרנוה אסרו להן להזיע: אמרי [עד] כמה נצעריה וניזיל